

Sygn. akt IV GC upr 1454/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2024 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej, Wydział IV Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Filip Wesołowski

Protokolant: Nicola Kubik-Rusak

po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2024 roku we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z o.o. w G.

przeciwko (...) S.A. w S.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 3329,69 zł (trzy tysiące trzysta dwadzieścia dziewięć złotych i sześćdziesiąt dziewięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 maja 2023 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 1100 zł kosztów procesu.

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 14 lipca 2023 roku strona powodowa (...) spółka z o.o. w G. domagała się od strony pozwanej (...) S.A. w S. zasądzenia kwoty 3329,69 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazała, że w kolizji drogowej został uszkodzony samochód marki B. (...), będący własnością (...) S.A. (...) we W., którą łączyła ze stroną pozwaną umowa ubezpieczenia autocasco (AC). Szkoda obejmowała koszty przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji (w części zakwestionowanej przez stronę pozwaną, która zapłaciła jedynie 7226,27 zł z należnej kwoty 10555,96 zł). Strona pozwana odmówiła zapłaty powyższej kwoty na rzecz strony powodowej (która nabyła wierzycelność w drodze umowy cesji), mimo wezwania do zapłaty.

W dniu 26 września 2023 roku został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądzono kwotę dochodzoną pozwem oraz kwotę 817 zł kosztów procesu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu. Przyznała, że co do zasady ponosi odpowiedzialność za szkodę oraz że zapłaciła na rzecz poszkodowanego koszty naprawy pojazdu w wysokości 7226,27 zł. W pozostałym zakresie strona pozwana zakwestionowała roszczenie strony powodowej co do wysokości. Zarzuciła, że zgodnie z ogólnymi warunkami umowy ubezpieczenia autocasco podstawą wyliczenia odszkodowania powinna być średnia stawka za roboczogodzinę adekwatna do warsztatu naprawczego, a niedopłata odszkodowania wynikała z zawyżenia przez poprzednika prawnego strony powodowej stawek za robociznę.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 lipca 2022 roku pojazd marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność (...) S.A. (...) we W. (poszkodowanego), użytkowany przez J. K., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą JK PARTNER (leasingobiorcę), brał udział w kolizji drogowej.

(dowód: bezsporne;

kserokopia dowodu rejestracyjnego – na płycie CD – k. 11)

J. K., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą JK PARTNER (leasingobiorca, ubezpieczający) zawarł z (...) S.A. w S. (ubezpieczycielem) umowę ubezpieczenia samochodu marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...), rok produkcji 2020, którego właścicielem była (...) (obecnie VB) (...) S.A. (...) we W.. Umowa ubezpieczenia została potwierdzona polisą o numerze (...) z okresem ubezpieczenia od dnia 15 lipca 2021 roku do dnia 14 lipca 2022 roku. Umowa obejmowała ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej (OC), ubezpieczenie AC (autocasco) i KR (kradzież) w wariantcie serwisowym z sumą ubezpieczenia w wysokości 134065 zł netto, ubezpieczenie następstw nieszczęśliwych wypadków ((...)) oraz usługę (...) ((...)).

(dowód: bezsporne;

polisa – k. 28)

Do powyższej umowy zastosowanie miały ogólne warunki kompleksowego ubezpieczenia pojazdów mechanicznych od utraty, zniszczenia lub uszkodzenia (autocasco) dla klienta korporacyjnego (OWU) z dnia 1 października 2018 roku.

Zgodnie z ogólnymi warunkami ubezpieczenia pojazdów mechanicznych od utraty, zniszczenia lub uszkodzenia (autocasco) dla klienta korporacyjnego (OWU) szkodę zdefiniowano jako uszczerbek majątkowy powstały bezpośrednio wskutek zdarzenia objętego umową ubezpieczenia.

Zgodnie z §17 ust. 2 OWU w przypadku szkody częściowej pojazdu ubezpieczyciel miał ustalić rozmiar szkody w kwocie odpowiadającej kosztom naprawy, wynikającej z zastosowania cen usług i części zamiennych obowiązujących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w dniu ustalenia odszkodowania.

Zgodnie z §18 OWU w przypadku ustalania wartości szkody w wariantcie serwisowym na podstawie faktur sposób naprawy i wysokość jej kosztów powinny być uprzednio uzgodnione z ubezpieczycielem. W zależności od systemu ustalania rozmiaru szkody przyjętego w umowie ubezpieczenia, ustalenie rozmiaru szkody częściowej mogło nastąpić w wariantcie kosztorysowym lub serwisowym.

Zgodnie z §19 OWU w przypadku przyjęcia w umowie ubezpieczenia wariantu kosztorysowego, ustalenie rozmiaru szkody następowało na podstawie wyceny dokonanej przez ubezpieczyciela w oparciu o zasady zawarte w systemie (...), lub w systemie (...) (w przypadku braku danego pojazdu w systemie (...)), bez uwzględnienia podatku VAT, według:

- norm czasowych operacji naprawczych określonych przez producenta pojazdu i ujętych w systemie (...), lub w systemie (...) (w przypadku braku danego pojazdu w systemie (...)),
- stawki roboczogodziny w wysokości 60 zł (netto) za prace blacharskie, mechaniczne i lakiernicze,
- zawartego w ocenie technicznej wykazu części (zespołów) zakwalifikowanych do wymiany, według średnich cen części sygnowanych marką alternatywną do marki producenta pojazdu (zamienników), oraz materiałów, zawartych w systemie (...), lub w systemie (...) (w przypadku braku danego pojazdu w systemie (...)).

W przypadku braku w przywołanym systemie cen części sygnowanych marką alternatywną do marki producenta pojazdu (zamienników), do rozliczenia miały być przyjęte zawarte w systemie (...), lub w systemie (...) (w przypadku

braku danego pojazdu w systemie (...)), ceny części pochodzących od producenta pojazdu (części oryginalne), pomniejszone o zużycie eksploatacyjne, przy okresie eksploatacji pojazdu:

- do trzech lat – o 20%,
- w czwartym roku – o 25%,
- w piątym roku – o 35%,
- w szóstym roku – o 45%,
- w siódmym roku – o 50%,
- w ósmym roku – o 60%,
- w dziewiątym i dziesiątym roku – o 70%,
- powyżej dziesięciu lat – o 80%.

Zgodnie z §20 OWU w przypadku przyjęcia w umowie ubezpieczenia wariantu serwisowego ustalenie rozmiaru szkody i wypłata odszkodowania miały następować po przedłożeniu faktur dokumentujących naprawę pojazdu według uprzednio uzgodnionych z ubezpieczycielem kosztów i sposobu naprawy pojazdu przez zakład dokonujący tej naprawy, w oparciu o:

- normy czasowe producenta pojazdu ujęte w systemie (...), lub w systemie (...) (w przypadku braku danego pojazdu w systemie (...)),
- średnią stawkę za jedną roboczogodzinę adekwatną dla warsztatu naprawczego,
- ceny części i materiałów producenta pojazdu ujęte w systemie (...), lub w systemie (...) (w przypadku braku danego pojazdu w systemie (...)), nie więcej niż średnie ceny zalecane przez producenta pojazdu lub oficjalnego importera do stosowania przez ich sieć serwisową.

Na wniosek ubezpieczonego, pomimo przyjęcia w umowie ubezpieczenia wariantu serwisowego, ubezpieczyciel mógł dokonać ustalenia rozmiaru szkody i wypłaty bezspornej kwoty odszkodowania w oparciu o wariant kosztorysowy. Jeżeli jednak całkowite koszty naprawy pojazdu miały przekroczyć wartość ustaloną według wariantu kosztorysowego, ich uwzględnienie przy ustaleniu rozmiaru szkody (w tym również wysokości podatku VAT) wymagało przedłożenia przez ubezpieczonego kompletu oryginałów faktur dotyczących robocizny, części zamiennych i materiałów (w tym lakierniczych).

W razie udokumentowania fakturami naprawy pojazdu dokonanej bez uprzedniego uzgodnienia z ubezpieczycielem, koszty naprawy miały podlegać weryfikacji do kwoty nie większej niż 80 zł netto za jedną roboczogodzinę prac blacharskich, lakierniczych i mechanicznych. Natomiast ceny części zamiennych i materiałów (w tym lakierniczych) miały podlegać weryfikacji maksymalnie do wartości zawartych w systemie (...), pomniejszonych o wysokość zużycia eksploatacyjnego.

Zgodnie z §45 OWU ubezpieczyciel miał dokonać wypłaty odszkodowania w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku.

(dowód: bezsporne;

ogólne warunki umowy ubezpieczenia – k. 21-27)

Leasingobiorca (J. K., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą JK PARTNER) zgłosił powstanie szkody (...) S.A. w S..

(dowód: bezsporne)

W dniu 18 stycznia 2023 roku leasingobiorca J. K., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą JK PARTNER (zleceniodawca), zlecił (...) spółka z o.o. spółce komandytowej w Ł. (zleceniobiorcy) wykonanie naprawy uszkodzonego pojazdu (B. (...)). Strony ustaliły wynagrodzenie za naprawę w wysokości wynikającej z kalkulacji naprawy wykonanej przez zleceniobiorcę w systemie (...) przy zastosowaniu stawki 290 zł netto za roboczogodzinę prac blacharskich, mechanicznych oraz lakierniczych.

(dowód: bezsporne;

zlecenie naprawy – na płycie CD – k. 11)

W tym samym dniu (18 stycznia 2023 roku) leasingobiorca J. K. (cedent) zawarł z (...) spółka z o.o. spółką komandytową w Ł. (cesjonariuszem) umowę, której przedmiotem była cesja wierzytelności przysługującej cedentowi z tytułu szkody komunikacyjnej z dnia 10 lipca 2022 roku w pojeździe B. (...) o numerze rejestracyjnym (...), przysługującej wobec ubezpieczyciela z tytułu umowy ubezpieczenia autocasco (AC).

(dowód: bezsporne;

umowa z dnia 18.01.2023 roku – na płycie CD – k. 11;

pełnomocnictwa z odpisem z KRS – na płycie CD – k. 11)

W dniu 24 kwietnia 2023 roku zleceniobiorca ((...) spółka z o.o. spółka komandytowa w Ł.) wystawił fakturę VAT nr (...), w której obciążył poszkodowanego ((...) S.A. (...) we W.) kwotą 10555,96 zł netto (12983,83 zł brutto) za naprawę uszkodzonego samochodu marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

(dowód: bezsporne;

faktura VAT – na płycie CD – k. 11;

kalkulacja naprawy – na płycie CD – k. 11)

W dniu 2 maja 2023 roku (...) spółka z o.o. spółka komandytowa w Ł. (cedent) zawarła z (...) spółką z o.o. w G. (cesjonariuszem) umowę, której przedmiotem była cesja wierzytelności przysługującej cedentowi z tytułu szkody komunikacyjnej z dnia 10 lipca 2022 roku w pojeździe B. (...) o numerze rejestracyjnym (...), przysługującej wobec ubezpieczyciela z tytułu umowy ubezpieczenia autocasco (AC).

(dowód: bezsporne;

umowa z dnia 2.05.2023 roku wraz ze zleceniem – na płycie CD – k. 11;

pełnomocnictwa z odpisami z KRS – na płycie CD – k. 11)

W piśmie z dnia 2 maja 2023 roku (...) spółka z o.o. w G. wezwała ubezpieczyciela do zapłaty należnego odszkodowania.

(dowód: bezsporne;

wezwanie do zapłaty – na płycie CD – k. 11)

W dniu 22 maja 2023 roku ubezpieczyciel przyznał odszkodowanie za uszkodzenie pojazdu w wysokości 7226,27 zł (netto). Ubezpieczyciel zweryfikował fakturę VAT i kalkulację naprawy w zakresie stawek za roboczogodzinę.

(dowód: bezsporne;

decyzja – k. 36;

zweryfikowana kalkulacja naprawy – k. 31-33;

zweryfikowana faktura VAT – k. 35)

W dniu 26 maja 2023 roku leasingodawca (...) S.A. (...) we W. (poszkodowany, cedent) zawarł z (...) spółka z o.o. spółką komandytową w Ł. (cesjonariuszem) umowę, której przedmiotem była cesja wierzytelności przysługującej cedentowi z tytułu szkody komunikacyjnej z dnia 10 lipca 2022 roku w pojeździe B. (...) o numerze rejestracyjnym (...), przysługującej wobec ubezpieczyciela z tytułu umowy ubezpieczenia autocasco (AC).

(dowód: bezsporne;

umowa z dnia 26.05.2023 roku – na płycie CD – k. 11;

pełnomocnictwo z odpisem z KRS – na płycie CD – k. 11)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w całości zasługiwało na uwzględnienie.

Bezsporne pomiędzy stronami było przede wszystkim to, że pojazd należący do poszkodowanego (...) S.A. (...) we W. uległ uszkodzeniu na skutek kolizji w dniu 10 lipca 2022 roku. Poza sporem było także to, że podmiotem zobowiązanym do likwidacji szkody (i wypłaty odszkodowania) była strona pozwana. Bezsporny był wreszcie fakt częściowego spełnienia świadczenia (częściowego naprawienia szkody). Istota niniejszego sporu sprowadzała się natomiast do tego, czy wypłacone dotychczas przez stronę pozwaną odszkodowanie pokryło całość szkody poniesionej przez poszkodowanego (zgodnie z zawartą umową ubezpieczenia autocasco).

Strona powodowa swoje roszczenie wywodziła z umowy cesji, jaka łączyła ją z (...) S.A. (...) we W., właścicielem pojazdu ubezpieczonego w zakresie dobrowolnego ubezpieczenia autocasco (AC) u strony pozwanej. Na mocy tej umowy strona powodowa nabyła przysługujące poszkodowanemu roszczenie odszkodowawcze z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed szkody. W ocenie strony powodowej strona pozwana bezpodstawnie zaniżyła należne odszkodowanie.

Zgodnie z art. 805 §1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Przy ubezpieczeniu majątkowym świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie określonego w umowie odszkodowania.

Pod pojęciem szkody, stanowiącej podstawową przesłankę odpowiedzialności odszkodowawczej, należy rozumieć powstałą wbrew woli poszkodowanego różnicę między jego obecnym stanem majątkowym, a takim stanem, jaki zaistniałby, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Wszelka szkoda, rozpatrywana jako uszczerbek o charakterze majątkowym, może mieć w świetle przepisów kodeksu cywilnego (art. 361 §2 k.c.) postać dwojaką. Może ona bowiem obejmować zarówno stratę, jakiej doznaje mienie poszkodowanego, wskutek czego poszkodowany staje się uboższy (damnum emergens czyli szkoda rzeczywista), jak również utratę korzyści, jakiej spodziewać mógł się poszkodowany, gdyby mu nie wyrządzono szkody, wskutek czego poszkodowany nie staje się bogatszy (lucrum cessans). Podstawę obliczenia wysokości szkody stanowić powinno uchwycenie różnicy między stanem majątku

osoby poszkodowanej, który rzeczywiście istnieje po nastąpieniu zdarzenia wywołującego szkodę, a stanem majątku hipotetycznym, pomyślanym jako stan, który urzeczywistniłby się, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę.

Podstawą skutecznego dochodzenia roszczenia odszkodowawczego jest także wykazanie istnienia pomiędzy określonym zdarzeniem a szkodą normalnego związku przyczynowego (art. 361 §1 k.c.). Tak rozumiany związek przyczynowy zachodzi wówczas, gdy w danym układzie stosunków i warunków oraz w zwyczajnym biegu rzeczy, bez szczególnego zbiegu okoliczności, szkoda jest typowym następstwem określonego rodzaju zdarzeń. Ocena, czy skutek jest normalny powinna być oparta na całokształcie okoliczności sprawy oraz wynikać z zasad doświadczenia życiowego i zasad wiedzy naukowej, specjalnej (tak na przykład Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 czerwca 1956 roku, III CR 515/56, OSNC 1957, nr 1, poz. 24).

Z powyższego wynika, że szkoda związana z uszkodzeniem pojazdu może być jedynie częścią całościowego uszczerbku majątkowego, jakiego doznaje podmiot poszkodowany w kolizji drogowej. Tak też było w niniejszej sprawie, w której strona powodowa domagała się kosztów przywrócenia pojazdu do stanu przed kolizji.

Trzeba w tym miejscu przypomnieć, że postępowanie cywilne ma charakter kontradyktoryjny, czego wyrazem jest przede wszystkim dyspozycja art. 232 k.p.c., określająca obowiązek stron do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, co z kolei jest potwierdzeniem reguły zawartej w art. 6 k.c., wyznaczającej sposób rozłożenia ciężaru dowodu. Podkreślić należy, że zasady art. 6 k.c. i 232 k.p.c. nie określają jedynie zakresu obowiązku zgłaszania dowodów przez strony, ale rozumiane muszą być przede wszystkim i w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał. Zaznaczyć także należy, że nie jest rzeczą Sądu poszukiwanie za stroną dowodów przez nią nie wskazanych, mających na celu udowodnienie jej twierdzeń (tak również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76). Dopuszczenie dowodów z urzędu jest bowiem prawem, a nie obowiązkiem Sądu, z którego to prawa powinien szczególnie ostrożnie korzystać, tak by swym działaniem nie wspierał żadnej ze stron procesu. Faktycznie działanie Sądu z urzędu powinno ograniczać się tylko do sytuacji, gdy strona działa bez fachowego pełnomocnika i dodatkowo jest nieporadna. Z zasady nie dotyczy to więc przedsiębiorcy, którego profesjonalizm powinien obejmować także sferę funkcjonowania w obrocie prawnym.

Wobec powyższego należy stwierdzić, że zgodnie z ogólną regułą, wyrażoną w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Wskazana zasada oznacza, że powód składając pozew powinien udowodnić fakty, które w jego ocenie świadczą o zasadności powództwa. Udowodnienie faktów może nastąpić przy pomocy wszelkich środków dowodowych przewidzianych przez kodeks postępowania cywilnego. Nie ulega także wątpliwości, że co do zasady to na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia twierdzeń zawartych w pozwie, bowiem to on domaga się zapłaty i powinien udowodnić zasadność swojego roszczenia. Reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być jednak pojmowana w ten sposób, że ciąży on zawsze na powodzie. W zależności od rozstrzyganych w procesie kwestii faktycznych i prawnych ciężar dowodu co do pewnych faktów będzie spoczywał na powodzie, co do innych z kolei – na pozwanym.

Nie ulega przy tym wątpliwości, że w niniejszej sprawie co do zasady to na stronie powodowej spoczywał ciężar udowodnienia istnienia dochodzonego pozwem roszczenia, bowiem to ona domagała się zapłaty odszkodowania.

Strona powodowa twierdziła, że szkoda z tytułu kosztów przywrócenia pojazdu do stanu przed kolizji wynosiła 10555,96 zł, z czego strona pozwana zapłaciła kwotę 7226,27 zł. Tym samym przedmiotem żądania pozwu w tym zakresie była niezapłacona do tej pory należność w wysokości 3329,69 zł.

Strona pozwana zarzuciła, że zgodnie z ogólnymi warunkami umowy ubezpieczenia autocasco podstawą wyliczenia odszkodowania powinna być średnia stawka za jedną roboczogodzinę adekwatna dla warsztatu naprawczego, a niedopłata odszkodowania wynikała z zawyżenia przez poprzednika prawnego strony powodowej stawki za robociznę.

Jak już wyżej wspomniano, w niniejszej sprawie co do zasady to na stronie powodowej spoczywał ciężar udowodnienia istnienia dochodzonego pozwem roszczenia, bowiem to ona domagała się zapłaty odszkodowania (naprawienia szkody w postaci kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji). Trzeba w tym miejscu jednak podkreślić, że strona powodowa dołączyła do pozwu fakturę VAT (oraz kalkulację naprawy) na kwotę 10555,96 zł netto, których prawdziwości strona pozwana co do zasady nie kwestionowała. Jednocześnie w sprzeciwie od nakazu zapłaty strona pozwana zarzuciła, że ponosi odpowiedzialność jedynie za normalne następstwa szkody, a w jej ocenie stawka w wysokości 290 zł netto była zawyżona, ponieważ zgodnie z ogólnymi warunkami umowy ubezpieczenia autocasco podstawą wyliczenia odszkodowania powinny być średnie stawki adekwatne dla warsztatu naprawczego. Tym samym nie ulega wątpliwości, że w powyższym zakresie (wykazania, że wskazana stawka odbiegała od wysokości średnich stawek adekwatnych dla warsztatu naprawczego) ciężar dowodu spoczywał na stronie pozwanej.

Należy w tym miejscu jeszcze wskazać, że w niniejszej sprawie strona powodowa domagała się rzeczywistych (a nie hipotetycznych) kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu (zgodnie z wystawioną przez warsztat naprawczy fakturą VAT).

Jednocześnie zgodnie z ogólnymi warunkami ubezpieczenia (OWU) w razie udokumentowania fakturami naprawy pojazdu dokonanej bez uprzedniego uzgodnienia z ubezpieczycielem, koszty naprawy miały podlegać weryfikacji do kwoty nie większej niż 80 zł netto za jedną roboczogodzinę prac blacharskich, lakierniczych i mechanicznych.

Należy w tym miejscu jeszcze wskazać, że weryfikacji kalkulacji naprawy (dokonanej przez stronę pozwaną) nie można było uznać za uzgodnienie kosztów (zgodnie z OWU). W weryfikacji tej strona pozwana nie odwoływała się bowiem w żaden sposób do średnich stawek adekwatnych dla warsztatu naprawczego, ale do stawek akceptowanych przez siebie.

Jednocześnie strona pozwana w żaden sposób nie wykazała, że stawka za roboczogodzinę zastosowana przez poprzednika prawnego strony powodowej przekroczyła średnie stawki adekwatne dla warsztatów naprawczych.

Należy w tym miejscu jeszcze wskazać, że strona pozwana nie tylko nie wykazała, że poprzednik prawny strony powodowej zawyżył (ponad średnie) stawki za robociznę (roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych), ale nie udowodniła także, że średnie stawki stosowane przez inne podmioty (adekwatne warsztaty) kształtowały się na poziomie 110 zł netto.

Na marginesie jedynie można dodać, że z przedłożonego przez stronę powodową zestawienia stawek (którego zresztą strona pozwana nie zakwestionowała) wynikało, że stawka zastosowana przez poprzednika prawnego strony powodowej (290 zł netto) mieściła się w zakresie średnich stawek stosowanych przez adekwatne warsztaty naprawcze.

Biorąc zatem wszystkie powyższe okoliczności pod uwagę chybiony był zarzut strony pozwanej, jakoby roszczenie strony powodowej o zapłatę odszkodowania uwzględniającego zastosowaną przez jej poprzednika prawnego stawkę za robociznę było zawyżone (a tym samym niezgodne z zawartą umową ubezpieczenia autocasco). Tym samym należało przyjąć, że wskazana wyżej stawka, ujęta w wystawionej przez warsztat naprawczy fakturze VAT (oraz kalkulacji naprawy), stanowiła ekonomicznie uzasadniony i niezbędny wydatek (koszt uszkodzenia lub zniszczenia pojazdu).

Zgodnie z art. 481 §1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie natomiast z art. 817 §1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w art. 817 §1 k.c. (tożsame zapisy zawierały ogólne warunki ubezpieczenia [OWU]). Skoro zatem strona powodowa wstąpiła z mocy umowy przelewu wierzytelności w prawa poszkodowanego, to strona pozwana co do zasady powinna spełnić świadczenie na rzecz strony

powodowej także w terminie trzydziestodniowym. Tym samym stronie powodowej należały się odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 30 maja 2023 roku, czego strona pozwana zresztą nie kwestionowała.

Ustalając stan faktyczny i wydając rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie Sąd oparł się na przedstawionych przez strony dokumentach prywatnych, których treść co do zasady nie była kwestionowana. Sąd na podstawie art. 235² §1 pkt 2 i 5 k.p.c. oddalił jedynie wnioski strony powodowej o dopuszczenie dowodów z zeznań świadków J. K. i D. S., ponieważ wszystkie okoliczności, na które dowody te zostały powołane albo były bezsporne, albo zostały udowodnione innymi środkami dowodowymi (dokumentami), albo nie były istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Mając zatem wszystkie powyższe okoliczności na względzie w ocenie Sądu stronie powodowej przysługiwało roszczenie o zapłatę odszkodowania z tytułu przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji w nieuregulowanej dotychczas przez stronę pozwaną wysokości 3329,69 zł (wraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 maja 2023 roku do dnia zapłaty). Dlatego też na podstawie art. 509 k.c., art. 361 k.c., art. 805 k.c., art. 817 k.c., art. 6 k.c. oraz art. 481 k.c., a także łączącej strony umowy ubezpieczenia orzeczono, jak w punkcie I wyroku.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw. Mając na względzie wynik sprawy stronie powodowej należał się zwrot kosztów procesu w łącznej kwocie 1100 zł, na którą złożyły się opłata sądowa od pozwu w kwocie 200 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 900 zł, ustalone zgodnie z §2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym w niniejszej sprawie.